

е емблема на живота. И ако вземемъ българската буква Ж, съ която начева думата, тя напълно съответствува на житното зърно — долу двѣ крачета, корени, горѣ двѣ клончета. Като го погледнемъ, то ни показва наскърбенъ трѣбва да се стремимъ. Житното зърно ни казва, че трѣбва да се стремимъ къмъ Оногози, отъ Когото сме излѣзли — къмъ Бога; че, за да се стремимъ къмъ Бога, трѣбва да се разклонимъ, да пуснемъ клончета, да зацвѣтимъ, да вържемъ храна за свѣта, т. е. „да помагате и да се жертвувате за своитѣ ближни, както азъ правя“. И затуй казва Христосъ на друго мѣсто: „Азъ съмъ живъ хлѣбъ, Който съмъ слѣзълъ отъ Небето“. И хлѣбътъ отъ какво става? Отъ житното зърно. Съвременнитѣ хора казватъ, че тѣхниятъ животъ е нещастенъ, всички сж недоволни — и царе и князе; като започнете отъ най-високия до най-долния, сѣ искатъ нѣщо и, като имъ се даде, пакъ сж недоволни и пакъ искатъ. А попитайте ги защо сж недоволни. Търсятъ нѣщо повече. Но нека се обърнемъ къмъ историята на житното зърно. Когато го посѣятъ въ земята, какво бихте казали, ако бихте били на негово мѣсто? Ще кажете: „Свърши се съ насъ, изчезна нашиятъ животъ, изгни!“ Но въ житното зърно има повече вѣра, отколкото у насъ. Когато е погребано въ почвата, то гние и се сплува, но веднага разбира езика на слънцето и, щомъ първитѣ негови лъчи се появятъ, казва си: „Азъ нѣма да умра, азъ ще възкрѣсна и ще принеса плодъ за други“, и въ него се заражда енергия, и то почва да се стреми къмъ слънцето. Завръзва, узрѣва. Но хората не го оставятъ: взематъ сърпъ и го изрѣзватъ.